

איני יודע איך אוכל להביע צערי במלים או לכתוב על כאב-הלב שבאסון נורא זה. בהיזכרי בחנן אני נזכר בכל אותן חוויות שהיו לנו יחד כבני כיתה, ילדים כמבוגרים. תמיד אני רואה לפני את אותו ילד חולמני ורחב-לב, שבילדותו היה לוקח אותנו אל סבתא כדי להתכבד בדבלים ושאר ממתקים. זכורה לי התקוטטות שהיתה לנו ובעקבותיה קריעת מעילים, התקוטטות שברבות הימים נהפכה לטפיחת כתף והתנצחויות תוך הלצות וצחוק בכל פגישה.

חנן אוהב לישון, זה היה ידוע תמיד, אך לא כולם יודעים שהיה קורא עד מאוחר עוד בכתות הנמוכות. כשגרנו ביחד הביא מנורת לילה כדי לא להפריע לנו לישון. אחרי הצבא, לעיתים תכופות הייתי רואה בדרכו לספריה.

בהיכנסך לחדרו הרגשת את האווירה הצבאית, ואת גאוותו על היחידה בה שרת: סמלים, תגים ותמונות מהצבא היו פזורים בכל פינה. הזדמנויות להכנס לחדרו לא הייתי צריך כלל, כי תמיד היה זה הוא המארח את המסיבות וחגיגות-ימי ההולדת בחדרו.

תמיד נהייתי לראותו מבעד לראי כשהוא מסתרק ועל פניו שפוכה ארשת רצינות, בהעברת ידו על שערות ראשו כשהיה חושב, או בשעה שהיה צוחק במלוא הפה. אף היה שקט, היה מעורה בחיי הכיתה, ומאוחר יותר בחברה שאחרי צבא. בכל זיכרון וחוייה שעולה, אי-אשפר שלא יצוף הכאב והצער שבאובדן חבר שואף-חיים, אשר נפל קורבן לטרוריסטים חסרי רחמים.